

rahvast wäeteenistusele olid wiinud, ei läinud hiljemine palju üht pääwa enam mööda, kus pärast töö lõpetust õhtune jut neid sinna piirele ei wiinud, kus nende sõbra Hansu jalad praegu wõisid lõndida. Willem oli kaa tüli Pohlamaa sõda teed ära käinud ja püüsi rohu suitsu haifutanud, kus teda Jumala helde kaitsemine waenlaste surmariistade eest hoidnud ja terwelt lastnud tagasi tulla. Kuda wäeteenistuseses soldati eest haiguse ajal laatsaretides hoolt kannetakse ja neid igapidi rawitsetakse, seda ei wõida meie talurahwa põlwes mitte wanemad oma lastele teha. — Perenaise küsimise peale, kas Willem ehk teenistuse ajal Keisrit oma silmaga juhtunud nägema, andis ta wastuseks: «Seda õnne olen kaks korda maitse nud, esimesel puhul rekrudi põlwes Dünaburgi linnas, kui meid Riiaast Wenemaale saadeti. Juhtus, et Keiser raudteed mööda parajalt sealt läbi sõitis, kus meid loagedale roodu seati ja suur Keiser ratsahobuse seljas paar lorda sam samult meie ridadest läbi sõitis, kus meid rohkem poolteist tuhat meest koos oli, sest et Kuuramaa rekrudid meiega ühendatud seal oliwad. Kül peksis meil kõigil sel tunnil süda esiteks kartuse, pärast rõõmu pärast pöues, et armulist riigi-isa ja ülemat wallitsejat palgest palgeste näha saime, kes meiega mõne lahke sõna rääkis, kellest ma sel ajal midagi ei mõistnud, ommetegi pärast teiste suust kuulda sain, mis ta ütelnud. Kuda meie seal kõik südame põhjast temale: Hurraa! hõiskasime, kui tahaksime tuule õhku lõhkuda. — Teine lord nägin ma Keisrit Nowgorodi linna al, kus meie rügement laagris seisis. Seal pidime tema silma ees

ülesnäitama, mis meie wäeteenistusest olime õpinud; suur Keiser olnud kõigega wäga rahul ja lastis hiljemine ülematele ja alamatele oma kiitust kuulutada. Keisri kaju ja lahke nägu saawad mul surmani meesles seisma. — Oh, mõtles Els salamahti oma südames, kui niisugust õnne kaa Hansule juhtuks.

Põllupap oli, perenaise wastapalumisest ja silmaweest lugupidamata, Warekse talu oma tütrele ostnud, mis läbi töö ja murekandmine palju laiemaks läinud. Wõnikord pidi peremees oma südames tunnistama, et ehk mõnufam oleks olnud naise keeldu kuules ostmist maha jätta, aga neil mõtedel ei olnud lauamad wältust, kunni ettejuhtunud sassis asjad teelt ära korjati. Täks siin ja seal tüf parema poole, siis oli Mihkli süda rõõmus ja kõik kahetsemisest kadunud. Wanad lohakülle ja pool wädanend hooned kisti kõik murupinnani maha, sest et üheainufese kohendamine töö waewa ei maksnud. Õnnelt leiti wana palkide risust nii palju tarwilikust palkist, et neist karjalauda, hobuse talli ja weike eluhoone inimeste peawarjaks wõis üles ehitada, mis hiljemine rebeks wõidi jääma, kui üksford uus tuba walmis saab. Palkid uue maja ehitamise tarwis olid kontrahctis mõisa poolt tingitud, nõnda kui teised walla peremehed palkide wälja wadamist enda peale heal meelel wõtnud. Seda abi ei oleks wallarahwas paar aastat ennemine Põllupapile wiistist teinud, aga Hansu läbi saiwad nemad ükssteisega tutawaks, mis aega mööda natuke sõbrust sigitas. Maja põhjuse kraaw kaewati juba suwel walmis ja koristati põldudest liwa koku, mis elumajale alusmüü-